

[Landbrugsministeren.]

over det Beløb, der vil medgaa, vil vise sig, at der ikke kan ydes fulde 2 pCt., og derfor er der i Lovforslaget indsat en Bestemmelse om, at man i saa Fald kan nedsætte denne Procent. Det er lettere at udregne, hvor stort et Beløb Dækningslovene vil indbringe, end det er at udregne, hvor meget der skal bruges, hvis der skal ydes de omtalte 2 pCt., og der maa foretages mange Beregninger, før man kan være helt sikker paa, om Beløbet slaar til.

Man har imødekommet Husmandsforeningernes Ønske om, at den løse Gæld, som holdes indenfor Ejendommens Værdi, regnes lig med den faste Gæld, naar Talen er om de her nævnte Ydelser, og det er jo givet, at denne Bestemmelse vil medføre, at der kræves et større Beløb, end det ellers vilde være nødvendigt.

Det er muligt, at man kunde finde en anden og rigtigere Form for Begrænsning, jeg kunde tænke mig, at det maaske var rigtigere at have et andet Skæringspunkt end de 50 pCt. af Ejendommens Værdi som værende det Punkt, hvor man begynder at yde Lettelse, man kunde f. Eks. gaa ned til 40 pCt., men det er et Spørgsmaal, der kan behandles i det Udvalg, der formentlig vil blive nedsat til Behandling af Lovforslaget.

I § 4 bestemmes det, at det til Raadighed stillede Beløb skal anvendes til Lettelse af Skatter og Renter for de paagældende Landmænd til Betaling af Skatter for Oktober og Januar Kvartaler i Skatteaaret 1931—32 og for April og Juli Kvartaler i Skatteaaret 1932—33. De skal først og fremmest bruges til Betaling af Kommuneskatterne, derefter til Betaling af Amtsskatterne og til sidst til Betaling af de faste Ejendomsskatter til Staten, og hvis der bliver Beløb tilbage for den enkelte, skal de bruges til Betaling af Rente af Førsteprioritet i hans Ejendom.

§ 5 siger, at den Lettelse, der ydes de paagældende Landmænd, falder bort ved Ejerskifte. Det er, som jeg allerede har nævnt, for at hindre, at Lettelsen kapitaliseres og er med til at opretholde saadanne Ejendomspriser, at Landbrugsejendommene ikke vil kunne forrente sig i Fremtiden. Bestemmelsen har ogsaa det Formaal at virke som et indirekte, men effektivt Moratorium for særlig kriseramte Landmænd. Det er jo

klart, at Kreditorer, hvis Penge er ret yderligstaaende, vil se en Fordel i, at der ydes Landmændene, deres Debitorer, en saa betydelig Lettelse, som der her er Tale om, hvorved de vil faa større Mulighed for at faa Renter af deres Tilgodehavender, og hvis Lettelsen saa falder bort ved Ejerskifte, vil de ikke være interesserede i at fjerne Landmanden fra hans Ejendom og faa en ny Mand ind, for saa vil de have mindre Udsigt til at faa deres Tilgodehavende, end naar den tidligere Ejer bliver boende paa Ejendommen.

§ 8 gaar ud paa at knytte de nødvendige Dækningslove til det foreliggende Lovforslag. Det er jo nødvendigt, at man er sikker paa paa Statens Budget at have de nødvendige Midler til det Formaal, der her er Tale om.

Lovforslaget er ikke noget Ultimatum, det er fremsat som et Forhandlingsforslag, men jeg maa mene, at Hovedlinierne i det maa følges. Der kan blive Tale om Forhandling om Enkeltheder i Lovforslaget, men i store Træk maa det efter Regeringens Opfattelse gennemføres, som det her foreligger, og jeg mener, at ligesom man i Krigstiden, under Højkonjunkturerne, gennemførte Begrænsninger i Prisstigningen, vil det ogsaa være berettiget, at man nu begrænser Gældens Forøgelses og Pristaldets Virkninger overfor uskyldigt kriseramte Landmænd.

Lovforslaget gaar kun ud paa at give Lettelser og Lempelser i et Aar, og nogen vil maaske mene, at man burde fremsætte Forslag med længere Virkning. Men jeg synes, at saadan som Forholdene ser ud i Øjeblikket, er der ingen Grund til at træffe Bestemmelser, der gælder langt ind i Fremtiden. Ingen kan se, hvad Fremtiden vil bringe, og vil man se paa Historien, saa behøver man jo kun at gaa tilbage til de vanskelige Forhold for Landbruget i 1926—27 og se, hvorledes de ændrede sig betydeligt i Aarene 1928, 1929 og 1930, en Ændring, som ingen havde ventet, den Gang vi var inde i de vanskelige Forhold i 1926—27. Jeg tror, det er bedre at sikre de Landmænd, der for Tiden staar overfor Ruin, end at filosofere over, hvorledes det vil gaa i Fremtiden, saaledes at Landmændene gaar fallit, før man faar gennemført noget til Fordel for dem.

Jeg skal ganske vist erkende, at det